

Kees van Kooten
Tijdloos ouderwets

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Deze overpeinzing speelt deels in de tijd dat Louis Paul Boon helemaal vanuit Aalst naar het stadje Hulst in het Nederlandse Zeeland moest reizen om een nieuw blootblaadje voor zijn *Fenomenale Feminatheek* te kunnen scoren; terwijl je tegenwoordig met één muisklik...

Ik heb besloten om voortaan niet meer te tikken dan: terwijl je tegenwoordig met één muisklik. Daar wou ik het verder bij laten, want de rest vult u zelf wel in. Als samenballende beeldspraak slaat dat modern bedoelde 'muisklik' binnen een jaar helemaal nergens meer op. Legt u dan soms nog wel eens uw hand op de rug van zo'n ouderwetse muis? Toch zeker net zomin als u een enveloppe dichtlikt, een nieuwe rol faxpapier installeert of woedend de hoorn op de haak van de telefoon gooit?

Evenmin zal ik nog langer blijf geven van mijn afgunst op die miljoenen, tegenwoordig zo comfortabel masturberende jongens. Met hun duizelingwekkende hulpmiddelen, die wij nog allemaal ontbeerden toen ik zo oud was als de hele jeugd van nu.

Socioseksuologisch onderzoek heeft, schandalig genoeg, pas onlangs uitgewezen dat in de periode van 1950 tot 1960 liefst negenenhalf van de tien man-

nelijke onananten het moesten stellen zonder visuele stimulantia. Er was nog nauwelijks televisie en bewegend buitenlands bloot haalde zelden de Nederlandse bioscoop. Jan met de pet moest zich zien te verlustigen aan stilstaand drukwerk, dat hij hooguit een beetje bol kon vouwen. Als vijftienjarige had ik weliswaar de beschikking over een Engels fotoblaadje met hypnotiserende naaktstudies, maar dat leende ik voor geen geld ter wereld uit. Minder gelukkige jongens dienden zich te behelpen met kuise filmsterrenfoto's of de als 'pikante moppen' betitelde cartoons uit *De Lach – Een weekblad voor heren*. De allerarmsten onder ons poogden het karwei te klaren aan de hand van zelfgetekende, nergens op lijkende meisjeslijven met twee enorme, maar verschillende borsten.

Ik had echter een rijke oom die, zeer betrouwbaar, Herman heette. Bij wijze van kostbare hobby deed oom Herman aan fotografie. Hij had een zoontje dat zes jaar jonger was dan ik. Met deze Eddie heb ik, bij hem thuis, net zo lang verstoppertje gespeeld tot ik had ontdekt waar oom Herman zijn studieblaadjes naaktfotografie verborgen hield. Een dierlijk instinct had mij namelijk ingefluisterd dat er in deze kleine villa Verborgten Bloot moest huizen. Dat rook ik. Terwijl neef Eddie beneden aan de trap ge-

hoorzaam met zijn ogen dicht tot honderd stond te tellen, vloog ik, gedurende een reeks woensdagmiddagen in de zomer van 1957, zo snel mogelijk op mijn tenen naar boven, de zolder op. Hier keerde ik de door oom Herman zelf geknutselde donkere kamer snel en systematisch ondersteboven en op de vijfde woensdagmiddag was het prijs: onder zijn vergrotingsapparaat lag een stapel enveloppen met Kodakglanspapier en daartussen stiet ik, met open mond en pijlsnel verstijvende piemel, op vier afleveringen van het Britse 'glamourmagazine' *Kamera*, met werk van de Londense fotograaf Harrison Marks. Marks ('*big tits sell*') maakte ook blootfilms (*Naked as Nature Intended*) en werd postuum wel de Britse Russ Meyer genoemd. Zijn echtgenote was het monumentale naaktmodel Pamela Green, die qua beroemdheid vergelijkbaar was met de Amerikaanse Betty Page. Deze wijsheid haal ik in 2008 allemaal met één muisklik van de site www.harrison-marks.com, waarop ik, huiverend, ook de cover terugzie van het ene gekatte exemplaar dat ik op die woensdagmiddag in 1957 onder mijn trui schoof. Daarna heb ik met mijn armen over mijn hoofd en een bonkend hart en een droge bal in mijn keel nog een paar minuten achter het zwarte raamgordijn staan bidden, totdat Eddie de donkere kamer binnen stapte en teleurgesteld stampvoette dat ik niet steeds dezelfde verstopplek

moest kiezen, want dan vond hij er geen hol meer aan.

‘Nou dan niet,’ heb ik toen gepikeerd geantwoord, waarna ik als een haas naar huis ben gefietst. Daar deelde ik een krap slaapkamertje met mijn jongere zuster. En waar kon je in een vooroorlogse portiekwoning van drie kamers en een keuken iets verbergen? Wij hadden twee vaste kasten, plus de boekenkast van onze ouders en één losse, overvolle linnenkast. Onder onze bedden werd elke dag gestofzuigd, zodra we naar school waren. Een kelder voor de ouderfietsen was er niet, dus die hingen met het stuur achter de leuning langs de trap. Elke kubieke centimeter bergruimte was aan alle leden van het gezin bekend. Hoe moest ik mijn levensgevaarlijke blaadje geheim houden? *Terwijl je tegenwoordig met één muisklik.* Tussen de spiraalvering van mijn bed en de matras dan maar, op hoop van zegen. Waar je ook je belastende onderbroek verstopte, totdat hij weer droog was. De tissue was immers nog niet uitgevonden en in de hele woning hing maar één wc-rol. Terwijl ik op de vrije woensdagmiddag mijn persoonlijke bevredigingstechniek vervolmaakte, heeft mijn moeder waarschijnlijk meer dan eens geschokt maar vertederd staan peinzen boven het afwasteiltje in het naastgelegen keukentje, met mijn dichtgekoekte onderbroek of zakdoek in haar

handen. Pas met de komst van de eerste wasmachine kregen wij er een tijdelijke wegwerkmogelijkheid voor belastend witgoed bij.

Ik was een late masturbeerder. Zeker tot mijn negentiende kwam ik, solo, nog zonder handen klaar. Dit was geen virtuositeit, maar onwetendheid. De lichamelijke betekenis van dat afstotelijke werkwoord 'afrukken' werd mij pas duidelijk gedurende de eenentwintig maanden kostende militaire diensttijd. In droefgeestige kazernenachten zag en hoorde ik zachtjes kreunende silhouetten in de ritmisch piepende metalen stapelbedden en begon mij te dagen hoe het blijkbaar moest. Eigenlijk was het toen al te laat om het handmatig onaneren nog goed onder de knie te krijgen, want ik gebruikte al jaren een afwijkende, strikt persoonlijke techniek. Ik ging plat op mijn buik op bed liggen, kneep een kussen zo hard mogelijk samen, propte het op en sloeg hier dan stevig mijn beide armen omheen, alsof dit het bovenlichaam van een zojuist veroverd meisje was. Zodra ik lekker lag en haar zo stevig te pakken had dat het naaktmodel onmogelijk kon ontsnappen, begon ik ritmisch op en neer te bewegen, niet verticaal maar horizontaal, dus van het voeten- naar het hoofdeinde en terug en weer heen en weer terug. Onderweg laste ik een paar korte pauzes in, om mij

haar gezicht beter voor de geest te halen, of het haar via gedachtekracht te veranderen van blond in zwart. Maar als mijn boemeltje eenmaal op stoom was viel het niet meer te stoppen; zeker niet na die eerste keer dat ik, dankzij de diefstal van *Kamera* nr. 14, de naaktfoto van 'Lorraine Burnette' (zie omslag), die jarenlang mijn favoriete nattedroomvrouw is gebleven, rechtop aan het hoofdeinde van mijn bed had gezet. Omdat de Victoriaanse censuur het afbeelden van schaamhaar verbood, waren alle pinups van Harrison Marks met zorg geschoren. Met mijn postzegelloep heb ik uren gezocht, maar afgezien van de gesteven fifties-kapsels viel er bij geen van de modellen een lichaamshaartje te ontdekken.

Dit, gevoegd bij de klassieke poses die zij aannamen en hun eerder Grieks dan geil bedoelde gelaatsuitdrukkingen, maakte dat deze hemelse vrouwen uit marmer leken te zijn gehouwen; terwijl zij evenzo goed romig en onweerstaanbaar als marsepein waren.

Dat wildvreemde, stokoude jongens mijn Lorraine nu met één muisklik kunnen vinden, maakt mij met terugwerkende kracht verdrietig en jaloers. Het internet heeft ons een onafzienbare schatkamer vol wereldbeelden van alle tijden opgeleverd, maar tegelijkertijd heeft het de geheimen die wij altijd als

enigen dachten te koesteren, publiekelijk te grabbel gegooid. De filmsterfoto's, voetbalplaatjes, Parijse metrokaartjes en uitgeknipte strips die je decennia-lang als unieke, persoonlijke sentimentalia in een almaar meeverhuizende schoenendoos bewaarde, hebben hun magie verloren. Via het satellietstelsel heeft iedereen toegang tot deze kostbaarheden. Ze kunnen er als het ware aan zitten en jouw geheugen beduimelen. Officiële sekssymbolen als Jane Russell, Diana Dors en Virginia Mayo behoorden in de verbeelding weliswaar aan horden hitsige jongens over de hele wereld, maar anonieme of van een pseudoniem voorziene softpornosterren als Lorraine Burnette, June Palmer en Petula Vance waren ooit van mij alleen en zijn dat nu niet meer.

Het komt er eigenlijk op neer dat de sexuele trouw die ik als vijftienjarige koesterde, met terugwerkende kracht beschaamd is. Om te ontsnappen aan de troosteloosheid van een verregende middag en een voorschot te nemen op de toekomst, waarin de onvoorstelbare gunsten van een willig meisje van vlees en bloed mij ooit te beurt zouden vallen, anders bestond God niet, wendde ik mij immers maandenlang en steeds opnieuw tot die ene vaste vriendin van glanspapier. Na gedane zaken werd het blaadje met de favoriete foto snel dichtgeslagen en weggeborgen, waarbij je haar niet langer durfde aankijken

en je jezelf bezwoer dat het voor deze week de laatste keer geweest was. Maar er waren dagen dat dit vaste voornemen al binnen een kwartier begon te wankelen. Enfin, Portnoy.

In de openhartige, alle kanten uit kaatsende dagboeken van de Engelse (toneel)schrijver Simon Gray (eerst *The Smoking Diaries*, daarna *The Year of the Jouncer* en recentelijk verscheen *The Last Cigarette*) vragen de auteur en zijn beste vriend Harold Pinter zich in een vilein gedachtespelletje hardop af welke grote, dode schrijvers al dan niet gemasturbeerd moeten hebben. Gray schrijft hierover: ‘Mijn vriend Harold kan plotseling verschrikkelijk kwaad worden. Van een paar jaar geleden herinner ik mij een knallende ruzie, die ging over de vraag of Hopkins al dan niet masturbeerde. Niet Anthony Hopkins, de acteur, maar de dichter Gerald Manley Hopkins. Een van ons beiden was er zeker van dat Gerald Manley Hopkins zich placht af te trekken, terwijl de ander dacht dat dit absoluut niet het geval was, maar ik heb er geen idee meer van wie precies welk standpunt aanhing. Als ik nu, een paar jaar later, mijzelf opnieuw afvraag of Gerald Manley Hopkins al dan niet masturbeerde, zou ik eerder iets tweeslachtigs willen antwoorden, waarbij ik denkkelijk de geestelijke kant van het onaneren erbij zou halen en de

puur fysieke activiteit buiten beschouwing zou laten; wat dan aardig zou aansluiten bij het ‘verspringende ritme’, oftewel de door Hopkins geijkte term *sprung rhythm* (*‘Ding, dong, bell, pussy’s in the well’*) maar achteraf beschouwd weet ik nog steeds niet of ik nu tegen Harold staande hield dat Hopkins een zaadverspiller of een zaadbewaarder was.’

Mede door deze regels van Simon Gray kreeg ik een prikkelend idee voor een splinternieuw, teder, ongemeen spannend en vooral beschaafd-erotisch emo-televisieprogramma.

In het verlengde van formules als *Klasgenoten*, *Spoorloos* en *Boer zoekt vrouw*, wil ik een stapje verder gaan en oudere, mannelijke (ex)-masturbanten voor het oog van de camera in contact brengen met het object van hun destijds lusten. Welke bekende Nederlanders kunnen de moed opbrengen voor deze roerende coming-out? Naar christenfrisseriken als Andries Knevel, Jack de Vries, Bas van der Vlies, Eimert van Middelkoop en André Rouvoet hoeft de kijker niet uit te zien, omdat men zich in deze kringen niet kan herinneren ooit geonaneerd te hebben, maar na een paar belrondjes van onze redactie reageerden Alexander Pechtold, Mark Rutte, Ronald Plasterk, Jan Marijnissen en Ivo Opstelten wild enthousiast. Klaas Wilting, Henk Vonhoff, Hugo Borst,